

preot Dumitru Păduraru

EVANGHELIA ZILEI

– Comentarii la Evangheliile de peste an –

DOXOLOGIA
2012

CUPRINS

Cuvânt înainte	7
Duminica Sfințelor Paști	9
Săptămâna a doua după Paști.....	16
Săptămâna a treia după Paști.....	22
Săptămâna a patra după Paști	26
Săptămâna a cincea după Paști	32
Săptămâna a șasea după Paști	38
Săptămâna a șaptea după Paști	44
Săptămâna a doua după Rusalii.....	56
Săptămâna a treia după Rusalii.....	61
Săptămâna a patra după Rusalii	66
Săptămâna a cincea după Rusalii	72
Săptămâna a șasea după Rusalii	77
Săptămâna a șaptea după Rusalii	82
Săptămâna a opta după Rusalii.....	88
Săptămâna a noua după Rusalii.....	93
Săptămâna a zecea după Rusalii	99
Săptămâna a unsprezecea după Rusalii	104
Săptămâna a doisprezecea după Rusalii	110
Săptămâna a treisprezecea după Rusalii	115
Săptămâna a patrusprezecea după Rusalii.....	121
Săptămâna a cincisprezecea după Rusalii.....	127
Săptămâna a șaisprezecea după Rusalii.....	133
Săptămâna a șaptesprezecea după Rusalii	138
Săptămâna a optsprezecea după Rusalii	145
Săptămâna a nouăsprezecea după Rusalii	151
Săptămâna a douăzecea după Rusalii	156
Săptămâna a douăzeci și una după Rusalii	162
Săptămâna a douăzeci și doua după Rusalii	167
Săptămâna a douăzeci și treia după Rusalii	173
Săptămâna a douăzeci și patra după Rusalii.....	179
Săptămâna a douăzeci și cincea după Rusalii.....	185
Săptămâna a douăzeci și șasea după Rusalii.....	190
Săptămâna a douăzeci și șaptea după Rusalii	195
Săptămâna a treizecea după Rusalii	211
Săptămâna a douăzeci și una după Rusalii.....	216
Săptămâna a douăzeci și doua după Rusalii	221

Săptămâna a treizeci și treia după Rusalii	233
Săptămâna a treizeci și patra după Rusalii.....	238
Săptămâna a treizeci și cincea după Rusalii	242
Prima Săptămână din Postul Mare	258
A doua Săptămână din Postul Mare	263
A treia Săptămână din Postul Mare	268
A patra Săptămână din Postul Mare.....	273
A cincea Săptămână din Postul Mare.....	278
A șasea Săptămână din Postul Mare.....	283
Săptămâna Patimilor	289
Bibliografie	296

CUVÂNT ÎNAINTE

„Ieșit-a Semănătorul de dimineată...” (Matei 13, 18)

În miezul triadei Scriptură-Tradiție-Biserică, Sfânta Evanghelie ocupă un loc cu totul special, pentru că face legătura dintre Cuvânt și Euharistie. Dumnezeu-Cuvântul este veșnic viu și pururea prezent în cuvintele Scripturii rostite sau cântate cu evlavie în slujbele Bisericii. Procesiunile liturgice cu Sfânta Evanghelie ne fac părtași la Taina Mântuitorului Hristos Cel răstignit și înviat: „Cuvintele pe care Eu vi le-am grăit sunt duh și viață” (Ioan 6, 63).

Noi ne cuminecăm cu Trupul și Sângele Domnului din Potirul euharistic și ne împărtășim duhovnicește, cu mintea și cu inima, din cuvintele Scripturii, ca experiență tainică a comuniunii de rugăciune. Preafericitul Părinte Patriarh Daniel tâlcuiește astfel, în „Comorile Ortodoxiei”, împărtășirea noastră din cuvintele mântuirii: „Pentru faptul că Hristos rămâne prezent în Biserică până la sfârșitul veacurilor, citirea Sf. Scripturi, prin care noi intrăm în comuniune cu Hristos-Cuvântul vieții, este întotdeauna un act de comuniune spirituală care se lasă exprimată în diverse moduri, cu scopul ca omul întreg să guste din taina prezenței lui Dumnezeu. În acest sens, am putea afirma că tot ceea ce numim viață autentică a Bisericii este cuvânt al vieții pentru ureche și minte, pentru ochi și contemplație, pentru inimă și trup”. De aceea, arată Preafericirea Sa, în Ortodoxie Scriptura cea una este citită și receptată în multe moduri: lectura, misionară, lectura rugătoare și/sau contemplativă, lectura imnologică, lectura iconografică, lectura educativ-pedagogică, lectura academică sau științifică.

În perioada mai recentă, la aceste modalități devenite tradiționale de receptare a Cuvântului dumnezeiesc s-a adăugat și lectura mediatică, în principal radiofonică. Mijloacele de comunicare în masă dau acum posibilitatea propovăduirii Evangheliei către un mare număr de oameni, aflați la mari distanțe unii de alții, în contexte culturale și sociale diferite. Dacă în cazul celorlalte modalități de primire a cuvintelor Scripturii, publicul este format din persoane

care își dedică un timp aparte lecturilor și tâlcuirilor textelor sfinte, audiența radio este eterogenă și de multe ori imprevizibilă.

De aceea, și emisiunea „Evanghelia zilei”, care se transmite în fiecare dimineață la Radio Trinitas, poate fi asemănată cu Parabola Semănătorului. Sămânța cea bună a Cuvântului mântuirii ajunge la ascultătorii fideli ai postului de radio al Bisericii, însă întâlnește de multe ori și oameni grăbiți, apăsăți de grijile lumii, pregătindu-și micul dejun și agenda zilei, sau aflați în mașină, călătorind spre locul lor de muncă. Părintele Dumitru Gică Păduraru și-a asumat de câțiva ani, în calitate de redactor la radio Trinitas, rolul de Semănător al Cuvântului lui Dumnezeu pe calea undelor. O face cu seriozitate, cu smerenie și cu iubire. Vocea sa melodioasă de tenor ne cheamă să gustăm, la ceas de dimineață, din miera cuvintelor de viață dătătoare. El urmează, cu patos misionar și dezinvoltura jurnalistului creștin, îndemnul unui părinte isihast de la începutul secolului al XIV-lea, mitropolitul Teolipt al Filadelfiei: „Citiți cu atenție o pagină, pătrundeți înțelesul, nu vă mulțumiți să parcurgeți în repezeală și superficial cuvintele, ci simțiți-le cu întreaga voastră minte și strângeți întru voi ca într-o vistierie sensul lor; apoi reflectați asupra a ceea ce ați citit, meditați și vă veți aprinde de râvnă. Așa cum fărâmarea alimentelor face gustul plăcut, tot astfel spuse și răs-spuse, cuvintele sfinte dau minții ungera luminării și a bucuriei nespuse”.

Din experiența pastorală, din trăirile personale și din lecturi teologice, Părintele Dumitru dăruiește ascultătorilor de radio Trinitas frumusețe spirituală din lumina cuvântului Evangheliei, merinde pentru ziua care începe și poață interioară spre bunătate și blândețe: „Cuvintele Tale mi le-am ascuns în inimă, ca nu cumva să păcătuiesc față de Tine” (Psalm 118, 11).

Fie ca harul Domnului să rodească însutit și înmiit în sufletele cititorilor acestui volum, ca și în sufletele radioascultătorilor, iar autorului să-i dăruiască entuziasm și inspirație, ca să-și împlinească misiunea cu aceleași binecuvântate roade.

Pr. Nicolae DASCĂLU

La sărbătoarea Învierii Domnului,
27 aprilie 2008

Duminica Sfințelor Paști

„La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era întru început la Dumnezeu. Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. Întru El era viața și viața era lumina oamenilor, și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o. Fost-a om trimis de la Dumnezeu, numele lui era Ioan. Acesta a venit spre mărturie, ca să mărturisească despre Lumină, ca toți să creadă prin el. Nu era el Lumina ci ca să mărturisească despre Lumină. Cuvântul era Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul, care vine în lume. În lume era și lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut. Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit. Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu, Care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut. Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr. Ioan mărturisea despre El și striga, zicând: Acesta era despre Care am zis: Cel care vine după mine a fost înaintea mea, pentru că mai înainte de mine era. Și din plinătatea Lui noi toți am luat, și har peste har. Pentru că Legea prin Moise s-a dat, iar harul și adevărul au venit prin Iisus Hristos.” (Ioan 1, 1-17)

Hristos a Înviat!

Cu bucurie sfântă rostim aceste cuvinte ale biruinței vieții asupra morții și a luminii asupra întunericului. Prin Învierea Sa, Domnul nostru Iisus Hristos a ridicat din robia păcatului și din osânda morții întreg neamul omenesc. Slăvita Sa Înviere ne-a arătat calea spre învierea noastră și spre viața de veci în Împărăția lui Dumnezeu. Ne împărtășim astăzi din bucuria Sfinților Apostoli, a Femeilor mironosițe, a dreptilor și proorocilor care au trăit înainte de nașterea Domnului Hristos, ne facem părtași bucuriei lui Adam și a Evei. Oare ce-o fi fost în sufletele ucenicilor când au văzut pe Învățătorul lor răstignit și mai apoi au găsit mormântul gol? Inimile le erau sfâșiate de durere și revoltă. Au avut sentimentul sfârșitului și al neputinței. Dar prin ușile încuiate ale deznădejzii a pătruns Domnul Hristos și le-a spus: „Pace vouă”! Mântuitorul a

adus pacea și speranța în sufletele lor, dar și în sufletele noastre. Învierea Domnului Iisus Hristos este temelia păcii, sensul vieții și nădejdea veșniciei.

Hristos a Înviat! Adevărat a Înviat!

Luni

„Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată; Fiul cel Unul-Născut, Care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut. Și aceasta este mărturia lui Ioan, când au trimis la El iudeii din Ierusalim, preoți și leviți, ca să-l întrebe: Cine ești tu? Și el a mărturisit și n-a tăgăduit; și a mărturisit: Nu sunt eu Hristosul. Și ei l-au întrebat: Dar cine ești? Ești Ilie? Zis-a el: Nu sunt. Ești tu Proorocul? Și a răspuns: Nu. Deci i-au zis: Cine ești? Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Ce spui tu despre tine însuși? El a zis: Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: «Îndreptați calea Domnului», precum a zis Isaia proorocul. Și trimișii erau dintre farisei. Și l-au întrebat și i-au zis: De ce botezi deci, dacă tu nu ești Hristosul, nici Ilie, nici Proorocul? Ioan le-a răspuns, zicând: Eu botez cu apă; dar în mijlocul vostru Se află Acela pe Care voi nu-L știți, Cel care vine după mine, Care înainte de mine a fost și Căruia eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțăminteii. Acestea se petreceau în Betabara, dincolo de Iordan, unde boteza Ioan.” (Ioan 1, 18-28)

Hristos a Înviat!

Vă întâmpin cu acest mesaj de bucurie și speranță. E ziua Învierii popoarelor veniți,/ În inimă și-n suflet, lumina s-o primiți/
Cântări de biruință s-aducem lui Hristos,/ Căci din robia morții cu moartea Lui ne-a scos! Când Domnul nostru Iisus Hristos învie, duce cu El întreg neamul omenesc la lumina Învierii. Toți dreptii din Vechiul Testament s-au făcut părtași Învierii, toți cei ce au urmat învățătura Domnului Hristos s-au împărtășit din Înviere. Toți cei ce gustăm din frumusețea acestei zile ne împărtășim din Învierea lui Hristos. Sfântul Apostol Pavel așa ne încurajează: „Dacă Hristos a Înviat și noi vom învia”. Poetul Mihai Codreanu așa versuiește: „Iisus veni și-n casa mea-ntr-o seară: /Era-ntru-un tainic și suav apus/
Și-am stat în casă singur cu Iisus/ Și-afară era blândă primăvară./ Apoi, plecând, din prag mi-a spus așa:/ Comoara sufletului, ca

și-a minții/ E să iubești, pentru a putea ierta". Vă spun și eu cu bucurie sfântă:

Hristos a Înviat! Adevărat a Înviat!

Marti

„Și iată, doi dintre ucenici mergeau în aceeași zi la un sat care era departe de Ierusalim, ca la șaiszeci de stadii, al cărui nume era Emaus. Și aceea vorbeau între ei despre toate întâmplările acestea. Și pe când vorbeau ei și se întrebau între ei, și Iisus Însuși, apropiindu-Se, mergea împreună cu ei. Dar ochii lor erau ținuti ca să nu-L cunoască. Și El a zis către ei: Ce sunt cuvintele acestea pe care le schimbați unul cu altul în drumul vostru? Iar ei s-au oprit, cuprinși de întristare. Răspunzând, unul cu numele Cleopa a zis către El: Tu singur ești străin în Ierusalim și nu știi cele ce s-au întâmplat în el zilele acestea? El le-a zis: Care? Iar ei I-au răspuns: Cele cu Iisus Nazarineanul, Care era prooroc puternic în faptă și în cuvânt înaintea lui Dumnezeu și a tot poporul. Cum L-au osândit la moarte și L-au răstignit arhieriei și mai-marii noștri; iar noi nădăjduiam că El este Cel ce avea să izbăvească pe Israel; și cu toate acestea, astăzi este a treia zi de când s-au petrecut acestea. Dar și niște femei de ale noastre ne-au spăimântat ducându-se dis-de-dimineată la mormânt. Și, negăsind trupul Lui, au venit zicând că au văzut arătare de îngeri, care le-au spus că El este viu. Iar unii dintre noi s-au dus la mormânt și au găsit așa precum spusese femeile, dar pe El nu L-au văzut. Și El a zis către ei: O, nepricepuților și zăbavnici cu inima ca să credeți toate câte au spus proorocii! Nu trebuia oare, ca Hristos să pătimească acestea și să intre în slava Sa? Și începând de la Moise și de la toți proorocii, le-a tâlcuit lor, din toate Scripturile cele despre El. Și s-au apropiat de satul unde se duceau, iar El se făcea că merge mai departe. Dar ei îl rugau stăruitor, zicând: Rămâi cu noi că este spre seară și s-a plecat ziua. Și a intrat să rămână cu ei. Și, când a stat împreună cu ei la masă, luând El pâinea, a binecuvântat și, frângând, le-a dat lor. Și s-au deschis ochii lor și L-au cunoscut; și El s-a făcut nevăzut de ei. Și au zis unul către altul: Oare, nu ardea în noi inima noastră, când ne vorbea pe cale și când ne tâlcuia Scripturile? Și, în ceasul acela sculându-se, s-au întors la Ierusalim și au găsit adunați pe cei unsprezece și pe cei ce erau împreună cu ei, care ziceau că a înviat cu adevărat Domnul și S-a arătat lui Simon. Și ei au istorisit cele petrecute pe cale și cum a fost cunoscut de ei la frângerea pâinii.” (Luca 24, 13-35)

Hristos a Înviat!

Ne aflăm în bucuria și în lumina Sfintei Învieri a Domnului nostru Iisus Hristos. Toate slujbele care se săvârșesc în sfintele biserici amintesc, re trăiesc și preaslăvesc Învierea. Învierea lui Hristos este speranța învierii noastre. Una din cântările specifice Învierii Domnului este aceasta: „Ziua Învierii! Să ne luminăm cu prăznuirea și unul pe altul să ne îmbrățișăm. Să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi; să iertăm toate pentru Înviere. Și așa să strigăm: Hristos a Înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le”. La minunea Învierii nu mai poți adăuga nimic decât ceea ce au scris Sfinții Evangheliști. Cuvintele Mântuitorului au fost: „Pace vouă” și „Bucurați-vă”. Învierea aduce pace, iar pacea aduce bucurie. Hristos Cel Înviat să vă lumineze inimile și sufletele!

Miercuri

„A doua zi iarăși stătea Ioan și doi dintre ucenicii lui. Și privind pe Iisus, Care trecea, a zis: Iată Mielul lui Dumnezeu! Și cei doi ucenici L-au auzit când a spus aceasta și au mers după Iisus. Iar Iisus, întorcându-Se și văzându-i că merg după El, le-a zis: Ce căutați? Iar ei I-au zis: Rabi (care se tâlcuiește: Învoățătorule), unde locuiești? El le-a zis: Veniți și veți vedea. Au mers deci și au văzut unde locuia; și au rămas la El în ziua aceea. Era ca la ceasul al zecelea. Unul dintre cei doi care auziseră de la Ioan și veniseră după Iisus era Andrei, fratele lui Simon Petru. Acesta a găsit întâi pe Simon, fratele său, și i-a zis: am găsit pe Mesia (care se tâlcuiește: Hristos). Și l-a adus la Iisus. Iisus, privind la el, i-a zis: Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei numi Chifa (ce se tâlcuiește: Petru). A doua zi voia să plece în Galileea și a găsit pe Filip. Și i-a zis Iisus: Urmează-Mi. Iar Filip era din Betsaida, din cetatea lui Andrei și a lui Petru. Filip a găsit pe Natanael și i-a zis: Am aflat pe Acela despre Care au scris Moise în Lege și proorocii, pe Iisus, fiul lui Iosif din Nazaret. Și i-a zis Natanael: Din Nazaret poate fi ceva bun? Filip i-a zis: Vino și vezi. Iisus a văzut pe Natanael venind către El și a zis despre el: Iată, cu adevărat, israelit în care nu este viclesug. Natanael I-a zis: De unde mă cunoști? A răspuns Iisus și i-a zis: Mai înainte de a te chema Filip, te-am văzut când erai sub smochin. Răspunsu-I-a Natanael: Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești regele lui Israel. Răspuns-a Iisus și i-a zis: Pentru că ți-am spus că te-am

văzut sub smochin, crezi? Mai mari decât acestea vei vedea. Și i-a zis: Adevărat, adevărat zic vouă, de acum veți vedea cerul deschizându-se și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul Omului.” (Ioan 1, 35-51)

Slujbele care se săvârșesc la Învierea Domnului Iisus Hristos aduc în inimile și-n sufletele noastre multă lumină și speranță. Lumină, pentru că Hristos este Înviat și îmbracă lumea întreagă în haină luminoasă. Speranță, pentru că Învierea lui Hristos ne oferă și nouă posibilitatea învierii. Săptămâna aceasta se numește și Săptămâna Luminată. La Înviere nu poți vorbi altceva decât despre biruința vieții asupra morții și a izbăvirii lui Adam din Iad. Apostolii care, de teamă, L-au părăsit pe Hristos acum sunt încurajați prin cuvintele: „Bucurați-vă și nu vă temeți”. De la încredințarea Mariei Magdalena până la cea a lui Toma, fiecare dintre noi trece prin trăirile interioare ale acestora. Ne cuprinde și puțin din curajul mironosițelor, dar ni se strecoară în inimi și o frântură din îndoiala lui Toma. Lumina Învierii a adus Ucenicilor și ne aduce și nouă lumina înțelegerii unor lucruri care sunt mai presus de înțelegere. Domnul Hristos - Lumina lumii aprinde în sufletul fiecărui urmaș al Său, o lumină a speranței în înviere și dorința vieții veșnice.

Joi

„Și era un om dintre farisei, care se numea Nicodim și care era fruntaș al iudeilor. Acesta a venit noaptea la Iisus și I-a zis: Rabi, știm că de la Dumnezeu ai venit învățător; că nimeni nu poate face aceste minuni, pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el. Răspuns-a Iisus și i-a zis: Adevărat, adevărat zic ție: De nu se va naște cineva de sus, nu va putea să vadă împărăția lui Dumnezeu. Iar Nicodim a zis către El: Cum poate omul să se nască, fiind bătrân? Oare, poate să intre a doua oară în pântecele mamei sale și să se nască? Iisus a răspuns: Adevărat, adevărat zic ție: De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din trup, trup este; și ce este născut din Duh, duh este. Nu te mira că ți-am zis: Trebuie să vă nașteți de sus. Vântul suflă unde voiește și tu auzi glasul lui, dar nu știi de unde vine, nici încotro se duce. Astfel este cu oricine e născut din Duhul. A răspuns Nicodim și i-a zis: Cum pot să fie acestea? Iisus a răspuns și i-a zis: Tu ești învățătorul lui Israel și nu cunoști acestea? Adevărat, adevărat zic

ție, că noi ceea ce știm vorbim și ce am văzut mărturisim, dar mărturia noastră nu o primiți. Dacă v-am spus cele pământești și nu credeți, cum veți crede cele cerești? Și nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, Care este în cer. Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să se înalțe Fiul Omului, ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3,1-15)

Din discuția Domnului Iisus Hristos cu fariseul Nicodim, înțelegem că cel ce crede în Fiul lui Dumnezeu și în Învierea Sa va moșteni viața veșnică. Pentru mulți din cei ce citesc aceste cuvinte, când vorbești despre viața veșnică, poate părea un lucru foarte abstract și de neînțeles. Sunt lucruri în viață pe care nu le poți înțelege dacă nu ai credință în Dumnezeu. Să pleci de la îndemnul Mântuitorului: „Caută și vei afla”! Astfel vei putea înțelege și cum a avut loc învierea, și cum a înviat Iisus și cum a pătruns prin ușile încuiate la Apostoli. Primele sentimente pe care le-au avut ucenicii și femeile mironosițe, după răstignirea lui Hristos, au fost de teamă, surprindere și neputință. Gândeau că totul s-a sfârșit pe dealul Golgotei. Ei bine, Cel ce era mort, acum este înviat. Tristețea s-a risipit la primele cuvinte ale Mântuitorului: „Pace vouă!”.

Vineri

„După aceasta S-a coborât în Capernaum, El și mama Sa și frații și ucenicii Săi, și acolo n-a rămas decât puține zile. Și erau aproape Paștile iudeilor, și Iisus S-a urcat la Ierusalim. Și a găsit șezând în templu pe cei ce vindeau boi și oi și porumbei și pe schimbătorii de bani. Și, făcându-și un bici din ștreanguri, i-a scos pe toți afară din templu, și oile și boii, și schimbătorilor le-a vărsat banii și le-a răsturnat mesele. Și celor ce vindeau porumbei le-a zis: Luați acestea de aici. Nu faceți casa Tatălui Meu casă de negustorie. Și și-au adus aminte ucenicii Lui că este scris: «Râvna casei Tale mă mistuie». Au răspuns deci iudeii și I-au zis: Ce semn ne arăți că faci acestea? Iisus a răspuns și le-a zis: Dărâmați templul acesta și în trei zile îl voi ridica. Și au zis deci iudeii: În patruzeci și șase de ani s-a zidit templul acesta! și Tu îl vei ridica în trei zile? Iar El vorbea despre templul trupului Său. Deci, când S-a sculat din morți, ucenicii Lui și-au adus aminte că aceasta o spusese și au crezut Scripturii și cuvântului pe care Îl spusese Iisus.” (Ioan 2, 12-22)

Probabil că multe din cuvintele și gesturile Domnului Iisus Hristos, inițial, au fost de neînțeles pentru ucenicii Săi. De multe ori chiar au fost contrariați. Mult mai târziu, după Învierea Sa, Apostolii au început să dea crezare și să priceapă multe din cele afirmate sau săvârșite de Hristos. În fragmentul evanghelic de astăzi, mintea iudeilor, dar și a ucenicilor, s-a poticnit când Domnul Iisus a vorbit despre dărâmarea Templului din Ierusalim. Cum să înțeleagă ei că Hristos va zidi în trei zile ceea ce a fost construit cu mari sacrificii și multă trudă în 46 de ani? Ne poticnim și noi! Evidența spune altceva și este unanim acceptată. Și totuși, Apostolii, după ce Hristos a înviat, au înțeles că El Se referea la un alt templu, și anume la templul sufletului. Iudeii aveau concepția că doar în Templul din Ierusalim sălășluiește Dumnezeu. Creștinii știu că trupurile lor sunt temple ale Sfântului Duh. Numai după Învierea lui Iisus ceea ce era de neacceptat și neverosimil a devenit evident. Învierea te luminează și te iluminează. În sufletul tău se aprinde o candelă care face lumină și în tine și în jurul tău.

Sâmbătă

„După acestea a venit Iisus și ucenicii Lui în pământul Iudeii și stăteau acolo și boteza. Și boteza și Ioan în Enom, aproape de Salim, că erau acolo ape multe și veneau și se botezau. Căci Ioan nu fusese încă aruncat în închisoare. Și s-a iscat o neînțelegere între ucenicii lui Ioan și un iudeu, asupra curățirii. Și au venit la Ioan și i-au zis: Rabi, Acela care era cu tine, dincolo de Iordan, și despre Care tu ai mărturisit, iată El botează și toți se duc la El. Ioan a răspuns și a zis: Nu poate un om să ia nimic, dacă nu i s-a dat lui din cer. Voi înșivă îmi sunteți martori că am zis: Nu sunt eu Hristosul, ci sunt trimis înaintea Lui. Cel ce are mireasă este mire, iar prietenul mirelui, care stă și ascultă pe mire, se bucură cu bucurie de glasul lui. Deci această bucurie a mea s-a împlinit. Acela trebuie să crească, iar eu să mă micșorez. Cel ce vine de sus este deasupra tuturor; cel ce este de pe pământ pământesc este și de pe pământ grăiește. Cel ce vine din cer este deasupra tuturor. Și ce a văzut și a auzit, aceea mărturisește, dar mărturia Lui nu o primește nimeni. Cel ce a primit mărturia Lui a pecetluit că Dumnezeu este adevărat.” (Ioan 3, 22-33)

Măine este a doua duminică după Sfintele Paști. Această duminică se mai numește și Duminica lui Toma sau Duminica Tomei.

Ceea ce se va citi mâine la Sfânta Liturghie trebuie coroborat cu ultimul verset din pericopa evanghelică de astăzi și anume: „Cel ce a primit mărturia Lui a pecetluit că Dumnezeu este adevărat”. Acestea sunt cuvintele rostite de Sfântul Ioan Botezătorul și fac referire la Domnul nostru Iisus Hristos. Capitolul 3 al Evangheliei după Ioan se încheie cu următoarele cuvinte: „Cel ce crede în Fiul are viață veșnică”. Deci, cel ce mărturisește credința în Hristos și în Învierea Sa va moșteni viața cea veșnică. Deși pare ceva obișnuit, salutul pe care-l folosim în aceste zile, anume *Hristos a Înviat*, este o mărturie a ceea ce credem. Și ne-am bucura ca aceste cuvinte pe care le rostim să fie spuse cu sinceritate și să credem în ceea ce spunem. Altfel devine o frază banală, o simplă formalitate. Când spui *Hristos a Înviat*, să știi și să simți că mărturia pleacă din adâncul inimii și din adâncul sufletului tău.

Săptămâna a doua după Paști

Luni

„Și a treia zi s-a făcut nuntă în Cana Galileii și era și mama lui Iisus acolo. Și a fost chemat și Iisus și ucenicii Săi la nuntă. Și sfârșindu-se vinul, a zis mama lui Iisus către El: Nu mai au vin. A zis ei Iisus: Ce ne privește pe mine și pe tine, femeie? Încă n-a venit ceasul Meu. Mama Lui a zis celor ce slujeau: Faceți orice vă va spune. Și erau acolo șase vase de piatră, puse pentru curățirea iudeilor, care luau câte două sau trei vedre. Zis-a lor Iisus: Umpleți vasele cu apă. și le-au umplut până sus. Și le-a zis: Scoateți acum și aduceți nunului. Iar ei i-au dus. Și când nunul a gustat apa care se făcuse vin și nu știa de unde este, ci numai slujitorii care scosese apă știa, a chemat nunul pe mire și i-a zis: Orice om pune întâi vinul cel bun și, când se ametește, pune pe cel mai slab. Dar tu ai ținut vinul cel bun până acum. Acest început al minunilor l-a făcut Iisus în Cana Galileii și și-a arătat slava Sa; și ucenicii Săi au crezut în El.”
(Ioan 2, 1-11)

Prima minune pe care a săvârșit-o Domnul Iisus a fost la nunta din Cana Galileii: a prefăcut apa în vin. Poate este mai puțin spectaculoasă această minune, decât cea a înmulțirii peștilor și a pâinilor sau cea a învierii lui Lazăr. Trebuie spus că minunile nu se pot

compara între ele și că nu poți acorda calificative de genul care a fost mai mare. O minune este un lucru extraordinar și știi că este săvârșită de Dumnezeu. Se întreabă mulți de ce Dumnezeu nu mai face minuni. În aparenta lipsă a minunilor, ei găsesc argumente pentru îndoială sau chiar pentru necredința lor. Dar răsăritul soarelui nu este o minune, fulgul de nea nu este o minune, o floare nu este o minune, nașterea și creșterea unui copil nu sunt minuni, lacrimile și bucuriile nu sunt minuni? Totul este să picuri puțină credință în banalitatea cotidiană ce te înconjoară. Atunci vei vedea cum lucrează Dumnezeu în lume și vei exclama: „Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru? Tu ești Dumnezeu, Care singur faci minuni!”.

Martți

„Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Căci n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască, prin El, lumea. Cel ce crede în El nu este judecat, iar cel ce nu crede a și fost judecat, fiindcă nu a crezut în numele Celui Unuia-Născut, Fiul lui Dumnezeu. Iar aceasta este judecata, că Lumina a venit în lume și oamenii au iubit întunericul mai mult decât Lumina. Căci faptele lor erau rele. Că oricine face rele urăște Lumina și nu vine la Lumină, pentru ca faptele lui să nu se vădească. Dar cel care lucrează adevărul vine la Lumină, ca să se arate faptele lui, că în Dumnezeu sunt săvârșite.” (Ioan 3, 16-21)

Duminica a II-a după slăvita Înviere a Domnului nostru Iisus Hristos este dedicată de Biserică unuia dintre Apostoli, anume lui Toma. Duminica se mai numește și Duminica Tomei. Oare de ce s-a dorit de către Sfinții Părinți ca acest Apostol să aibă o duminică aparte, chiar prima după Înviere? În persoana Apostolului Toma, probabil, sunt sintetizate toate trăirile celorlalți ucenici: teamă, frustrare, îndoială, neîncredere, poate și deznădejde. El a fost cel care a dorit să se convingă în mod special, prin văz și prin pipăit, de Învierea lui Hristos. Și Hristos i-a oferit această șansă. Înainte de a-l judeca, Domnul Hristos ne arată că venirea Sa a fost pentru ca lumea să se mântuiască prin El. Toma va auzi toată viața sa cuvintele Mântuitorului: „nu fi necredincios, ci credincios”. Apoi Toma, până dincolo

de mormânt, va purta în vârful degetelor ceea ce a simțit când a atins rănile cuielor și a sulitei de pe trupul lui Hristos. Prin Toma, toți cei ce se îndoiesc de Înviere sunt muștrați de cuvintele: „mai fericiți sunt cei ce nu au văzut și au crezut!”.

Miercuri

„Dar Iisus le-a răspuns: Tatăl Meu până acum lucrează; și Eu lucrez. Deci pentru aceasta căutau mai mult iudeii să-L omoare, nu numai pentru că dezlega sâmbăta, ci și pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său, făcându-Se pe Sine deopotrivă cu Dumnezeu. A răspuns Iisus și le-a zis: Adevărat, adevărat zic vouă: Fiul nu poate să facă nimic de la Sine, dacă nu va vedea pe Tatăl făcând; căci cele ce face Acela, acestea le face și Fiul întocmai. Că Tatăl iubește pe Fiul și-I arată toate câte face El și lucruri mai mari decât acestea va arăta Lui, ca voi să vă mirați. Căci, după cum Tatăl scoală pe cei morți și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață celor ce voiesc. Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului. Ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul nu cinstește pe Tatăl care L-a trimis. Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce ascultă cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis are viață veșnică și la judecată nu va veni, ci s-a mutat de la moarte la viață.” (Ioan 5, 17-24)

Citind cuvintele fragmentului evanghelic de astăzi, observi cum Sfântul Evanghelist Ioan face în Evanghelia a patra o sinteză a vieții și activității Domnului nostru Iisus Hristos. Este scrisă cu multă dexteritate, fără să te obosească și așa spune că are multă poezie, este asemeni unei ode. Evenimentele și cuvintele lui Iisus sunt astfel prezentate încât să transmită maximum de informație, dar și simțăminte. Te pătrunde cuvântul, versetul, capitolul, încât simți că Iisus este lângă tine și ești martor direct la cele prezentate. Te simți și tu un ucenic încredințat de Înviere. Toată această perioadă până la Înălțare și Pogorârea Sfântului Duh este un timp al concretizării promisiunilor. A promis Hristos ca va învia; a înviat și a arătat acest lucru și ucenicilor Săi. Ne gândim la bucuria femeilor mironosițe, la mirarea și bucuria Apostolilor, când Hristos a venit la ei prin ușile încuiate, la bucuria trăită de Luca și Cleopa pe drumul Emausului. Cuprinși de preocupările vieții cotidiene poate nu mai putem percepe, simți și vedea lumina Învierii. Ai de făcut un singur lucru: citește și recitește cuvintele scrise despre acest

creștin, ai o satisfacție și o mulțumire deosebite. Astfel îți clădești și îți maturizezi sufletul. Căci nu numai cu pâine va trăi omul, ci și cu tot cuvântul ce iese din gura lui Dumnezeu.

Săptămâna a treia după Paști

Luni

„Deci iarăși a mers în Cana Galileii, unde prefăcuse apa în vin. și era un slujitor regesc, al cărui fiu era bolnav în Capernaum. Acesta, auzind că Iisus a venit din Iudeea în Galileea, s-a dus la El și Îl ruga să Se coboare și să vindece pe fiul lui, că era gata să moară. Deci Iisus i-a zis: Dacă nu veți vedea semne și minuni, nu veți crede. Slujitorul regesc a zis către El: Doamne, coboară-Te înainte de a muri copilul meu. Iisus i-a zis: Mergi, copilul tău trăiește. Și, omul a crezut cuvântului pe care i l-a spus Iisus și a plecat. Iar pe când cobora, slugile lui, l-au întâmpinat spunându-i că fiul lui trăiește. Și cerea, deci, să afle de la ele ceasul în care i-a fost mai bine. Deci i-au spus că ieri, în ceasul al șaptelea, l-au lăsat frigurile. Așadar, tatăl a cunoscut că în ceasul acela a fost în care Iisus i-a zis: Fiul tău trăiește. Și a crezut el și toată casa lui. Aceasta este a doua minune pe care a făcut-o iarăși Iisus, venind din Iudeea în Galileea.” (Ioan 4, 46-54)

Sunt și frați de-ai noștri care răsfoiesc Sfânta Scriptură din dorința de a găsi lucruri senzaționale. Alții răstălmăcesc anumite texte sau forțează înțelesul lor, pentru a găsi situații sau a trage concluzii care mai de care mai bizare. Ei bine, senzaționalul și, oarecum, spectaculosul din Sfintele Scripturi vine din faptul că ele sunt inspirate de Dumnezeu și sunt un mijloc prin care Dumnezeu Se face cunoscut. În rest, găsim oameni obișnuiți ca și noi. Au sentimente, se miră, se îngrozesc, gândesc, se răzgândesc, se îndoiesc, plâng sau se bucură. Fragmentul evanghelic de astăzi stă mărturie în acest sens. Oare câți dintre noi nu s-au aflat în situația slujitorului regesc amintit în pericopa evanghelică de astăzi? Oare câți dintre noi nu au lăcrimat și s-au tânguit la vederea copilului bolnav.

Ieri a fost Duminica Mironosițelor. Maria Magdalena, Salomeea, Maria, mama lui Iosif, și altele au fost cele care au plecat spre mormântul lui Iisus să săvârșească cele ce țineau de înmormântarea prevăzută în tradiția iudaică. Ele au rămas exemplu de sensibilitate

tipic feminină. La sensibilitatea lor, Hristos le răspunde cu mesajul Său divin: „Bucurați-vă!” Când Domnul Iisus a învins moartea, mironosițele au luat curaj să învingă frica. Au împletit dragostea, sensibilitatea și curajul cu încrederea în Dumnezeu. Considerăm că această zi poate fi, pe drept cuvânt, „ziua femeii creștine”.

Martți

„Lucrați nu pentru mâncarea cea pieritoare, ci pentru mâncarea ce rămâne spre viața veșnică și pe care o va da vouă Fiul Omului, căci pe El L-a pecetluit Dumnezeu-Tatăl. Deci au zis către El: Ce să facem, ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu? Iisus a răspuns și le-a zis: Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, ca să credeți în Acela pe Care El L-a trimis. Deci I-au zis: Dar ce minune faci Tu, ca să vedem și să credem în Tine? Ce lucrezi? Părinții noștri au mâncat mană în pustie, precum este scris: «Pâine din cer le-a dat lor să mănânce». Deci Iisus le-a zis: Adevărat, adevărat zic vouă: Nu Moise v-a dat pâinea cea din cer; ci Tatăl Meu vă dă din cer pâinea cea adevărată. Căci pâinea lui Dumnezeu este cea care se coboară din cer și care dă viață lumii.” (Ioan 6, 27-33)

Sunt câteva evenimente din viața și activitatea Domnului Iisus Hristos care ar trebui puse față în față, în oglindă, pentru a vedea înțelesul lor duhovnicesc și a le percepe rostul. Sâmbătă a fost învierea lui Lazăr, iar în sâmbăta următoare, Hristos va fi în mormânt. Duminică este intrarea în Ierusalim, iar în duminica următoare, Hristos va învia. În Săptămâna Patimilor, joi, se citesc cele 12 evanghelii, și tot într-o joi Iisus Se înalță la cer. Duminică, la Înviere, Mântuitorul se arată femeilor mironosițe; într-o duminică Apostolul Toma se convinge de învierea Domnului Hristos și tot într-o duminică are loc Pogorârea Sfântului Duh și începe predica ucenicilor. Botezul Domnului este pe 6 ianuarie și tot la o dată de 6 (august) este și Schimbarea la Față. Toate acestea le punem în legătură cu întrebarea unor iudei, adresată Domnului Iisus: „Ce să facem, ca să săvârșim lucrurile lui Dumnezeu?” Răspunsul lui Hristos a fost: „Să credeți în Cel pe care El L-a trimis.” Pentru noi, acest răspuns trebuie să ne inducă spre a cinști și respecta fiecare zi, ca fiind creația lui Dumnezeu. Și astfel credem în Hristos și săvârșim lucrurile Sale. Credem în nașterea Sa, în învierea Sa, în înălțarea Sa. Când

afirmi și ești convins de toate acestea, ai făcut un pas mare spre Împărăția lui Dumnezeu.

Miercuri

„Și Iisus le-a zis: Eu sunt pâinea vieții; cel ce vine la Mine nu va flămânzi și cel ce va crede în Mine nu va înseta niciodată. Dar am spus vouă că M-ați și văzut și nu credeți. Tot ce-Mi dă Tatăl va veni la Mine; și pe cel ce vine la Mine nu-l voi scoate afară; pentru că M-am coborât din cer, nu ca să fac voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis pe Mine. Și aceasta este voia Celui ce M-a trimis, ca din toți pe care Mi i-a dat Mie să nu pierd nici unul, ci să-i înviez pe ei în ziua cea de apoi.” (Ioan 6, 35-39)

Cuvintele fragmentului evanghelic de astăzi pun față în față două realități: pe de o parte, Domnul Iisus Hristos este Cel ce Se oferă pentru viața lumii, iar pe de altă parte, tot Hristos este Cel ce poartă grijă de fiecare suflet ca să nu se piardă, ci să aibă parte de înviere. Domnul Iisus Se oferă lumii în fiecare Sfântă Liturghie, dăruind fiecărui membru al Bisericii Trupul și Sângele Său, ca arvună pentru viața cea veșnică. Cine trăiește cu Hristos și în Hristos nu va flămânzi și nu va mai înseta niciodată. El îți poate oferi tot ceea ce-ți este necesar în această viață, din perspectiva vieții viitoare. Vedem că Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, încât pe Fiul Său L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Și așa voiește Dumnezeu, din dragoste pentru creația și creatura Sa, ca lumea să dăinuie în veșnicia Împărăției Sale. Misiunea lui Iisus a fost de a se oferi oamenilor și a le împărtăși dorința lui Dumnezeu de mântuire a oamenilor. Hristos este Cel ce oferă o altă perspectivă asupra vieții și a morții. În El, viața devine veșnică prin înviere, iar moartea este doar o poartă spre un alt tărâm. Și marea taină constă în faptul că Hristos este această poartă!

Joi

„Că aceasta este voia Tatălui Meu, ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi. Deci iudeii murmurau împotriva Lui, fiindcă zisese: Eu sunt pâinea ce s-a coborât din cer. Și ziceau: Au nu este Acesta Iisus, fiul lui Iosif, și nu știm noi pe tatăl Său și pe mama Sa? Cum spune El acum: M-am coborât din cer? Iisus a răspuns și le-a zis: Nu murmurați între voi. Nimeni nu poate să

vină la Mine, dacă nu-l va trage Tatăl, Care M-a trimis, și Eu îl voi învia în ziua de apoi.” (Ioan 6, 40-44)

Înțelepciunea omenească spune că aparențele înșală. Uneori nu putem vedea și înțelege esențialul, deoarece suntem prea închistați și cuprinși de aparențe, de lucruri colaterale, de fapte și evenimente puțin relevante. Când Domnul Iisus Hristos vorbește despre viața veșnică și despre înviere, așa cum nu a mai vorbit nimeni până la El și nici după El, cei din preajma Sa nu au înțeles esențialul, ci au tras o concluzie pripită și neconstructivă. Ei știau pe cei pe care-i considerau părinții lui Iisus, pe Iosif și pe Maria. Deci, în mintea lor, dacă știau familia, gândeau că știu și pe Cel care le vorbea. Impresia era că Iisus este unul de-al lor. Cum putea Hristos afirma că S-a coborât din cer, dacă ei știau prea bine unde locuiește? Ne poticnim și noi, asemeni iudeilor de acum 2000 de ani. Locuința lui Iisus este lumea întreagă, El locuiește și în inima și în sufletul fiecărui creștin, deci și în al tău. Oare dacă mergi la biserică de Paști sau faci o excursie la o mănăstire, L-ai și cunoscut pe Dumnezeu? Poate unii, în mod excepțional, L-ar putea găsi și în acest mod. Însă esențial este să-ți clădești sufletul tău, zidind cărămidă cu cărămidă și întărindu-l cu poruncile lui Dumnezeu. Iar ca aco-periș al acestui edificiu să pui Învierea Domnului Iisus.

Vineri

„Eu sunt pâinea vieții. Părinții voștri au mâncat mană în pustie și au murit. Pâinea care se coboară din cer este aceea din care, dacă mănâncă cineva, nu moare. Eu sunt pâinea cea vie, care s-a pogorât din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta viu va fi în veci. Iar pâinea pe care Eu o voi da pentru viața lumii este trupul Meu. Deci iudeii se certau între ei, zicând: Cum poate Acesta să ne dea trupul Lui să-l mâncăm? Și le-a zis Iisus: Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică, și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi.” (Ioan 6, 48-54)

Există în viața credinciosului o legătură foarte strânsă, între ceea ce oferă el și ceea ce oferă Dumnezeu. În fragmentul evanghelic de azi vedem că la deschiderea noastră spre Dumnezeu și viața

ziua de mâine cu multă determinare. Pesimiștii sunt mai rezervați, mai greu se lasă antrenați în realitatea cotidiană. Cam așa era lumea și acum 2000 de ani. Vedem acest lucru din fragmentul evanghelic de astăzi. Când vorbeau despre Domnul Iisus Hristos, ce-i drept, cam pe ascuns de frica represaliilor, unii erau de părere că Hristos este un învățător bun care trebuie urmat. Alții, din contră, afirmau că este un amăgitor care induce mulțimile în eroare, îndepărtându-le de tradiții. Și pentru unii și pentru alții, Mântuitorul a trebuit să aducă dovezi sincere și de necombătut că este și bun și drept, și cinstit și bine intenționat. E greu să lucrezi cu oameni care sunt fluctuanți în ceea ce cred și simt. Cel mai bun exemplu: la Florii, mulțimile L-au ovaționat pe Hristos, iar după câteva zile L-au condamnat. Or, Domnul Iisus, ca un Păstor Bun, mângâie pe fiecare și îmbărbătează. Și pe cei ce-L urăsc îi mângâie, și pe cei ce-L hulesc îi iubește, și pe cei ce-L răstignesc îi iartă. Toate le face din dragoste pentru urmașii Săi. Iar dragostea Sa trebuie să nască în tine dorința de a-L urma spre Înviere și Înălțare.

Miercuri

„Iar la jumătatea praznicului Iisus S-a suit în templu și învăța. Și iudeii se mirau zicând: Cum știe Acesta carte fără să fi învățat? Deci le-a răspuns Iisus și a zis: Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis. De vrea cineva să facă voia Lui, va cunoaște despre învățătura aceasta dacă este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine Însumi. Cel care vorbește de la sine își caută slava sa; iar cel care caută slava celui ce l-a trimis pe el, acela este adevărat și nedreptate nu este în el. Oare nu Moise v-a dat Legea? Și nimeni dintre voi nu ține Legea. De ce căutați să Mă ucideți? Și mulțimea a răspuns: Ai demon. Cine caută să teucidă? Iisus a răspuns și le-a zis: Un lucru am făcut și toți vă mirați. De aceea Moise v-a dat tăierea împrejur, nu că este de la Moise, ci de la părinți, și sâmbăta tăiați împrejur pe om. Dacă omul primește tăierea împrejur sâmbăta, ca să nu se strice Legea lui Moise, vă mâniați pe Mine că am făcut sâmbăta un om întreg sănătos? Nu judecați după înfățișare, ci judecați judecată dreaptă. Deci ziceau unii dintre ierusalimiteni: Nu este oare Acesta pe care-L căutau să-L ucidă? Și iată că vorbește pe față și ei nu-I zic nimic. Nu cumva căpeteniile au cunoscut cu adevărat că Acesta e Hristos? Dar pe Acesta Îl știm de unde este. Însă Hristosul, când va veni, nimeni nu știe de unde este. Deci a strigat Iisus în templu, învățând și

zicând: și pe Mine Mă știți și știți de unde sunt; și Eu n-am venit de la Mine, dar adevărat este Cel ce M-a trimis pe Mine și pe Care voi nu-L știți. Eu Îl știu pe El, căci de la El sunt și El M-a trimis pe Mine. Deci căutau să-L prindă, dar nimeni n-a pus mâna pe El, pentru că nu venise încă ceasul Lui.” (Ioan 7, 14-30)

Fragmentul evanghelic de astăzi prezintă îndoielile iudeilor vizavi de persoana Domnului Iisus Hristos. Vedeau minunile săvârșite, auzeau învățăturile, vedeau felul de a se manifesta al lui Hristos, dar stăteau în expectativă, aveau încă numeroase dubii. Căpeteniile poporului doreau să-L condamne fiindcă vindecase un paralytic – cel de la scaldătoarea Vitezda – într-o zi de sâmbătă. În falsa lor argumentare, Hristos găsește contraargumentele. Dacă pentru iudei tăierea împrejur se făcea sâmbăta, nu cu atât mai mult se putea vindeca un om, bolnav de 38 de ani, în ziua sâmbetei? Toată activitatea Domnului Iisus a fost spre slava lui Dumnezeu Tatăl. Noi nu putem ajunge la Dumnezeu decât prin Fiul Său, prin Domnul Hristos. Viața noastră este strâns legată de activitatea și viața Mântuitorului. Atunci când urmezi învățătura Sa, viața ta capătă un sens, știi de unde vii și încotro mergi. Și dincolo de toate întrebările și frustrările personale, El, Hristos, este Mântuitorul și Judecătorul acestei lumi. Pentru ea S-a născut, pentru ea a pățimit, pentru ea a înviat. Închină-ți viața lui Iisus! El este Calea, Adevărul și Viața!

Joi

„Deci iarăși le-a vorbit Iisus zicând: Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții. De aceea fariseii I-au zis: Tu mărturisești despre Tine Însuți; mărturia Ta nu este adevărată. A răspuns Iisus și le-a zis: Chiar dacă Eu mărturisesc despre Mine Însuși, mărturia Mea este adevărată, fiindcă știu de unde am venit și unde Mă duc. Voi nu știți de unde vin, nici unde Mă duc. Voi judecați după trup; Eu nu judec pe nimeni. Și chiar dacă Eu judec, judecata Mea este adevărată, pentru că nu sunt singur, ci Eu și Cel ce M-a trimis pe Mine. Și în Legea voastră este scris că mărturia a doi oameni este adevărată. Eu sunt Cel ce mărturisesc despre Mine Însuși și mărturisește despre Mine Tatăl, Cel ce M-a trimis. Îi ziceau deci: Unde este Tatăl Tău? Răspuns-a Iisus: Nu mă știți nici pe Mine nici pe Tatăl Meu; dacă M-ați

ști pe Mine, ați ști și pe Tatăl Meu. Cuvintele acestea le-a grăit Iisus în visterie, pe când învăța în templu; și nimeni nu L-a prins, că încă nu venise ceasul Lui.” (Ioan 8, 12-20)

De câte ori auzi cuvintele „Eu sunt Lumina lumii”, rostite de Domnul Iisus Hristos, parcă în jurul tău totul se luminează. Gândul îți zboară la noaptea Învierii. În întunericul deplin răsare o lumină. Această lumină alungă toată nesiguranța, îndoiala și întrebările fără rost. Cuvintele preotului din noaptea Învierii, „veniți de luați Lumina”, pun alături pe Creator și pe creația Sa, pe Dumnezeu și pe omul făcut după chipul și asemănarea Sa. Dumnezeu îți oferă lumina, ca să-ți fie călăuză în această viață. El este și sursa luminii, izvorul ei, dar și cel ce se oferă în chipul luminii. Domnul Hristos este Lumina pe care o primim cu toții, și cei ce cred, și cei ce încă mai caută răspunsuri. După ce lumina te-a cuprins, înțelegi de ce toți cei ce urmează Mântuitorului nu mai umblă în întuneric. La Botez așa ne rugăm: „Dă-mi mie haină luminoasă, Cel ce te îmbraci cu lumina ca și cu o haină”. Îmbrăcat la Botez cu haina luminii, credinciosul merge în viață, nu în promiscuitatea tentațiilor și a întunericului, ci ca o lumină primită de la Lumina Hristos.

Vineri

„Și iarăși le-a zis: Eu Mă duc și Mă veți căuta și veți muri în păcatul vostru. Unde Mă duc Eu, voi nu puteți veni. Deci ziceau iudeii: Nu cumva Își va ridica singur viața? Că zice: Unde Mă duc Eu, voi nu puteți veni. Și El le zicea: Voi sunteți din cele de jos; Eu sunt din cele de sus. Voi sunteți din lumea aceasta; Eu nu sunt din lumea aceasta. V-am spus deci vouă că veți muri în păcatele voastre. Căci dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre. Deci Îi ziceau ei: Cine ești Tu? Și a zis lor Iisus: Ceea ce v-am spus de la început. Multe am de spus despre voi și de judecat. Dar Cel ce M-a trimis pe Mine adevărat este, și cele ce am auzit de la El, Eu acestea le grăiesc în lume. Și ei n-au înțeles că le vorbea despre Tatăl. Deci le-a zis Iisus: Când veți înălța pe Fiul Omului, atunci veți cunoaște că Eu sunt și că de la Mine însumi nu fac nimic, ci precum M-a învățat Tatăl, așa vorbesc. Și Cel ce M-a trimis este cu Mine; nu M-a lăsat singur, fiindcă Eu fac pururea cele plăcute Lui. Spunând El acestea, mulți au crezut în El.” (Ioan 8, 21-30)